

Előfizetési árak
 helyben, vagy postán küldve:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy órára 1 „ — „
Egyes szám 4 kr.

Alap szellemi részét illető minden köz-
 emény a szerkesztőségbe (Nagy-uj-utca
 1702. sz.) bérmentve küldendő.

Előfizethető helyben:
 Tegledi K. Lajos könyvkereskedésében,
 és a kiadóhivatalban. (Nagy-uj-utca
 1702. sz. alatt.)

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PÉNTEK ÉS VASARNAP KIVÉTELEVEL.

Hirdetési díj:

Négy hasábon petit sorért 5 kr. Nagyobb
 terjedelmű a többzori hirdetések alkü
 szerint jutányos áron vetődnek fel. Bélyeg-
 díj minden külön beutaltatásért 30 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló
 újdonság sora 50 kr.

Nyiltéri közlemények minden petit sora
 50 krajczár.

Hirdetések fölvetésének a szerkesztőség-
 ben és kiadóhivatalban. (Nagy-uj-utca
 1702. sz. a.)

Kéziratok nem adóznak vissza.

Fölvívás!

A debreczeni függetlenségi és 48-as
 párt f. hó 12-én, azaz vasárnap délelőtt
 1/2 11 órakor a »Margit-fürdő« nagy ter-
 mében

ujja-szervező közgyűlést

tart.

Fölkérjük t. elvtársainkat, hogy ezen
 közgyűlésre minél nagyobb számmal szi-
 veskedjenek megjelenni.

A debreczeni függetlenségi és 48-as párt intéző bizottsága.

»Bizalmam az ősi erénybe.«

Ő felségét tegnap a főrendiház nevében
 Szilágyi József, a főrendiház második-elnöke
 üdvözölte, mire ő felsége a következő beszéd-
 del válaszolt:

»Bizalmam az ősi erénybe« volt jel-
 szavam, midőn egy negyed század előtt
 dicső elődöm szent koronája a nemzet
 színe előtt fejremre tétetett s ezáltal Ma-
 gyarország apostoli királya és hű népei
 közt a kölcsönös szeretet és bizalom
 megerősödve új zálogot nyert. (Zajos él-
 jenzés.)

E bizalmamban nem csalatkoztam,
 mert a lefolyt huszonöt év alatt a ma-
 gyarnak ősi erényei is: hű ragaszkodás
 királyához és rajongó szeretet hazájához
 minden alkalommal szivemelő összhang-
 zásban nyilvánultak, minek folytán nem-
 csak az ország szellemi és anyagi terén
 a legörvendesebb haladás és fejlődés
 mutatkozik, hanem az egész monarchia
 hatalmi állása is növekedett. (Lekes él-
 jenzés.)

Tudom, mily nagy része van ez ör-
 vendetes lendület megalkotásában a ma-
 gyar főrendiháznak, mely jelenleg nem
 csak az ősi intézmények szerint hivatott
 főnemességét és főpapokat, hanem külön-
 böző vallásfelekezetek egyházi és világi
 főelőjáróit, valamint a tudomány, politi-
 kai élet és a véderő több más kitünő
 férfait is egyesíti soraiban.

Kiváló örömmel és köszönettel foga-
 dom tehát ez alkalommal is a főrendi-

ház tagjainak hódolatát és hűségese érzel-
 mei kifejezését, köszönetet mondva egy-
 szersmind a királyné nevében is, aki saj-
 nálatára ez ünnepélyen jelen nem lehet.

Magyarország főrendei már társa-
 dalmi állásuknál fogva is mindenkor első
 sorban állottak a hű és hazafias erények
 tanúsításában s nem kétkeltem, hogy mint
 hű támazai a trónnak és áldozatkész
 lelkes állat a szeretett hazának, ezentul
 is fennen fogják lobogtatni a zászlót a
 haza boldogítására, vagy ha ezt bármi
 vihar fenyegetné, annak elhárítására, bi-
 zalommal és kegyelettel tekintve min-
 denkor, mint a mai napon, a szent kor-
 onára, hazánk ezen legdrágább ereklyé-
 jére, melynek oltalma és fényes sugara
 alatt hálát adunk a mindenhatóknak, kérve
 annak további áldását az országra és
 közös működésünkre. (Hosszantartó, lelkes
 éljenzés.)

A képviselőház nevében B a n f f y Dezső
 br. a képviselőház elnöke üdvözölte a királyt.
 Ő felsége válasza:

Szeretett Magyarországom képviselő-
 házának testületi hódolatát nagy örömmel
 fogadom, különösen e mai napon,
 midőn koronázásom 25-dik évfordulója
 alkalmából, ily magasztos s az egész or-
 szágból lelkes visszhangra talált ünne-
 pély egyesít itt bennünket.

Nem lehet, hogy e mai napon első
 sorban kegyelettel ne emlékezzünk visz-
 sza azon számos nagy hazafiakra, kik 25
 év előtt és azóta hű tanácsosaim, a ha-
 zának bölcs vezérfiai voltak, de kiket a
 Mindenható akarata azóta az első sorá-
 ból magához szólított; — vigasztalással
 láthatjuk azonban, hogy midőn tetteiket
 a történelem megörökíti, szellemük tovább
 él a hazában annak javára és dicsősé-
 gére és reméljük, élni fog ezentul is.

Kiváló örömmel szolgál pedig, hogy
 e lefolyt negyed század alatt Magyaror-
 szág képviselőházának kegyelete szent
 István koronája — valamint jó és bal-
 sorsban tanúsított hű ragaszkodása sze-
 melyem és házam irányában rendület-
 len maradt.

Leginkább déltájban jöttek hozzám. S
 egész éjszaka nálam maradtak, csak a hajnal
 hasadtával ruggattak tovább.

A szórakozás kedvéért sokat bolondoz-
 tunk velök. Sőt megkísérlettem azt is, hogy
 nyelvökből egy kis szótárt készítsék: ha meg-
 mutattam nekik valami tárgyat, készséggel dik-
 tálták fel a nevet, melyet rögtön le is írtam.
 Mennyire örültek aztán, ha később embereim
 e néven nevezték meg a tárgyat.

Látogatásom jobbára szolid emberek vol-
 tak, még a legének sem vétettek, s bár-
 mely tréfát, még ha ok huzták a rövidebbet
 is, megértettek.

Azokban nagyon vigyázni kellett reájuk,
 mivel a kezük igen nyeres volt. És a mihez
 hozzáfértek, minden lelkifurdalás nélkül el is
 vitték. Csak ha a főnökük, a »Little Bear.«
 velük volt, viselték magukat rendesebben, mivel
 az igen katonás ember volt.

E főnök már olyannyira civilizált volt,
 hogy néha napján még meg is mosdott. Pedig
 az indiánok testét jobbára csak akkor éri víz,
 ha valami folyón kell átlábolniok, vagy ha va-
 lami záporos jól megverte őket.

E napon is, melyről beszélni fogok, nyolcz
 indián vendégem érkezett. Megannyi ismerős,
 kik már máskor is szerencsétlítették házikómat
 látogatásukkal. Köztük volt az én törzsfő ba-
 rátom is, a »Little Bear.«

— Nononicházés! (jó napot jó ba-
 rát!) kiáltottam elébe, mikor kunyhóm elébe
 érve, lováról lepatant. Erősen megrázta keze-
 met, nagyon megörült, a nyelvökben jártassá-
 gom miatt.

Szokás szerint meginvitáltam őket ebédre.
 A meghívást természetesen elfogadták. Csak
 előbb lovaikat pányválták ki bőrből készített
 pányváikkal.

* Kis Medve.

Meg vagyok győződve, hogy ez ősi
 erényeket jövőre is mindenkor megörzen-
 dik kebleikben s midőn kivált a mostani
 időben az oly örvendetes fejlődésnek és
 virágzásnak indult közel ezredéves ország
 javának és boldogságának előmozdítása
 még fokozottabb hasznos tevékenységre
 int, nem kétkeltem, hogy habár az e célra
 vezető utak választásában egyesek néze-
 tei eltérnek is, — mégis mindnyájunkat
 csak egy gondolat: a haza jóléte vezet
 és hogy az egész képviselőház valódi
 hazafias érzelmektől, valamint a trón és
 szent korona iránti hűségétől áthatva, tá-
 mogatni fogja népeim boldogítására irány-
 zott szándékaimat, melyeknek valósitása
 legszebb jutalma leend fáradozásaimnak.
 Hígyjék, hogy életem drága emlékei közé
 sorozandom majdan azon örömet, melyet
 e perczben lelkesült hódolatuk okozott.
 Fogadják tehát ezért legbensőbb közö-
 netemet és változhatlan királyi kegyel-
 mem biztosítását.

Magyar-, Horvát- és Szlavonországok tör-
 vényhatóságainak küldöttsége nevében Szapáry
 Gyula gt. belügyminiszter mondott üdvözölő be-
 szédet, mire ő felsége következőleg válaszolt:

Örömmel értesültem, hogy koronáz-
 talásom 25-ik évfordulójának ünneplése
 az egész országban oly lelkes visszhangra
 talált.

Örvendetes tanúsága ez azon hű
 kegyeletnek, melyet a magyar nemzet
 szent István dicső elődöm szent koronája
 irányában táplál, de tanúsága egyszer-
 smind azon hagyományos szeretetnek és
 ragaszkodásnak is, melyet kedvelt Ma-
 gyarországom és társországai hű lakos-
 sága személyem, házam és a trón iránt,
 jó és balsorsban minden alkalommal oly
 fényesen tanúsított.

Magyarország, valamint Horvát- és
 Szlavon országok törvényhatóságainak
 imént tolmácsolt lelkes hódolatát a ki-
 rályné nevében is a legbensőbb örömmel
 veszem tudomásul s kérem önöket,
 vigyék meg királyi üdvözlötünket és szi-
 vem mélyéből jövő köszönetemet nemcsak
 küldöiknek, hanem mindazon testületek-

Majd feltaláltam nekik a már fentneve-
 zett menüt, legalább 16 embernek elég lehe-
 tett volna.

Részben az ujjakkal, részben skalp ké-
 seikkel, melyet övükről akasztottak le, miha-
 mar bekebeleztek az étkeket. — Majd pipára
 gyujtottak s kimentek a kunyhó előtti szabad
 térségre, hol nekemóra vigan lobogó pásztort-
 tűz enyhe világa körül ültek sort.

Fekete kávé helyett bagóval kínálom meg
 őket, mit is nagy köszönettel fogadtak.

Alig váltottak egy-két szót. Csak a pat-
 togó tűz sustergett fel néha-néha, ha valame-
 lyik bagós atyafi a tűzbe belekőpött.

Belelehetett egy óra, míg a főnök felkelt.
 A többiek is követtek példáját.

Majd a törzsfő a nyeregkápáról lekaszt-
 ván karabélyát, néhány töltényt (kockillanozi)
 kért tőlem. Jó szível szolgáltam.

Egy közeli sziklára, mely lehetett vagy
 150 lépésnyire, kis kavicsdarabot tétetett, az-
 tán letérdelt a derék Little Bear és lött, a
 követ pontosan eltalálva.

Még néhányszor ismételte ezt. — Minden
 lövése talált. A többi indiánok is hasonlóan
 ügyes lövőknek bizonyultak.

Embereimet félre hívva, figyelmeztettem,
 hogy ne ragadtassák el magukat hevüktől,
 mert ha történetesen egy lövest elhibáznának,
 az a tekintély rovására történnék, mi pedig
 nemcsak kellemetlen, de veszélyes is volna ez
 emberekkel szemben, kikkel nagyon könnyen
 kerülhetünk ellenséges viszonyba.

Ismét közelükbe léptem, hogy megbá-
 muljam azt a nyugalmat, biztosságot, melylyel
 fegyvereiket kezelték.

Szívesen mutattam volna be én is jár-
 tasságomat; de a fenti okokból félttem.

Most hirtelen a magasban, éppen fejünk
 felett, egy keringő sást láttam. Ugyane pillan-
 natban az az erős meggyőződés támadt ben-

nek és egyeseknek is, — vallás és nem-
 zetiségi különbség nélkül, kik ez alká-
 lommal hódoló feliratokkal, vagy más mó-
 don dinasztikus hűségese érzelmeiknek
 kifejezést adtak.

Legyenek hírnökei országszerte ezen
 köszönetem s azon erős hitemnek, hogy
 magyar szent koronám országainak fia-
 ira minden körülmény közt, legyen az
 bár a haza további felvirágzására és di-
 csőségére irányozott békés munka terén,
 de ha kell, akkor is, ha a hazát netalán
 komoly veszély fenyegetné, bizton szá-
 mlíthatok.

Az Ég áldását kérve magyar koro-
 nám szeretett országaira és népeire, adja
 az Isten, hogy a mai napon ünnepezt
 szent korona fénye mindenkor borotól
 ment és dicsősége örökös legyen!

BELFÖLD.

Regalebérlok értekezlete. Hétfőn
 és kedden mintegy 160 regalebérlok értekezletet
 tartott Budapesten az Istvánfőherceg szállodá-
 ban, hogy az 1888. : XXXIV. és 1890. : XXXIV.
 t.-cz. rájuk nézve sérelmes határozatairól ta-
 nácskozzanak. Elhatározták, hogy a sérelmek
 orvoslása végett emlékiratot nyújtanak át a
 miniszternek és meg is választották az emléki-
 ratot átnyújtandó küldöttség tagjait. Az emléki-
 ratot e hónap 14-én nyújtják át a pénzügy-
 miniszternek.

Zágráb non coronat. Zágráb város
 közgyűlése elhatározta, hogy a koronázási ju-
 bileumra nem küld deputációt. Az faj a hor-
 vát testvéreknek, hogy az összes törvényható-
 ságok küldöttségeit a miniszterelnök vezette
 a király elé, pedig a horvátok a bán vezetése
 alatt óhajtottak tisztelegni. Ez a legújabb hor-
 vát sérelem!

KÜLFÖLD.

Császárok találkozásása. Kiel, jun.
 7. Fel tíz óra tájban találkoztak a német ha-
 jók a császári yachtokkal. A találkozás perczé-
 ben mindkét felől a legénység háromszoros hur-
 ra-kiáltásokban tört ki. Az orosz czár sárom-
 negyed 11 órakor a »Hohenzollern« hajóra
 ment, hogy Vilmos császárt üdvözölje és 20
 perczet töltött a császárnál. Negyed 12 órakor
 Vilmos császár viszonzotta a látogatást a yacht
 tett látogatásnál Vilmos császár. A kormányke-
 rék lépcsőjén üdvözölte Sándor czárt. A két
 császár, a kik illető ezredeik egyenruháját visel-
 tek, többször megölelte és megcsókolta egy-

nem, hogy »ezt eltalálnád, ha most reá lőnél!«
 Vannak az embernek oly perczei, mikor va-
 laminek sikeréről már előre biztos.

Besiettem a kunyhóba. Leakasztottam a
 szegről a puskát, mely a tűzhely közelében
 mindig megtöltve csüngött.

Fegyverrel kezemben léptem az indiá-
 nokhoz. S Little Bear barátomnak vállát meg-
 kopogtatva, reámutattam a madárra és fegy-
 veremre.

— No good!*) mondta kaczagva a főnök,
 ki csak fejét rázogatta. — Társai, kik szintén
 kétkedőleg rázták sörényes fejüket, gúnyosan
 tekintettek felém.

Embereim álmélkodva állottak mellettem;
 valószínűleg nem értették, mit akarok. Nekik
 eltiltottam a lövést, bár a célzpont csak 150
 lépésnyire volt is, és magam mégis oly ma-
 dárra szándékoztam löni, mely legalább 300
 yard magasságban kerengett a levegőben.

Feleltem a puskát, és cselőztam.
 A lövés eldördült.

— Hata! rikoltották az indiánok.
 — The devil! *) mormolták embereim.

A büszke állat még a célzpont megleg-
 bentette szárnyát, aztán, mintegy kódarab, le-
 zuhant a földre. Eppen közvetlen közelünkbe
 esett le.

Little Bear feleltem a madarat; valami
 sasfajta volt. Ép a fejét furta át a golyó.

Az indiánok egész megrökönyödtek. S
 nyilvánvaló félelemmel bámultak mind reám,
 mind fegyveremre. Majd a madár »szárnyából
 téptek ki néhány tollat.

— Nos? kérdem a főnöktől.
 — Yes good! válaszolta. Ugy vettem
 észre, hogy hangja a félelemtől reszketett.
 — By losy! sugta egyik emberem. No

*) Nem jó!
 *) Ördögösség.

tin,
 tők
 pig.
 SJEGYEK.
 tra rugnak.
 a megrendelt sorsje-
 a legtöbb postahi-
 a többi egyéb segélyáruló
 gazgatóság.
 ábla-gyár
 am alatt
 kés- és fü-
 és képfaragó-
 atóság.
 YFORRÁS
 sebb ital.
 Margit (Magyar
 keletestettük. Gyógy-
 egekben, a viznek vál-
 ssal hoztak forgalomba,
 ovszky utóda
 ok.
 I. belgyógyászati
 angyorkorlatban mint
 a nyákhártyák, főleg
 asználában levő egyéb
 kélyebb szabad szénsav
 orog fenn vagy a vér-
 lott előnyyel bír.
 rodójának igazgatója.
 es ásványvízek sorába
 egyetemi belgyógyászati
 hólyag, főleg pedig a
 am. E víz más hason-
 stb. kisebb szabad-
 es. és kir. és szerb. kir.
 udv. ásványvíz-szállítónál
 ésben és vendéglőben.

mást. Vilmos császárnak a »Sarkcsillag«-yachtot tett látogatása alkalmával is igen szíves volt az üdvözlés. Háromnegyed 12 órakor a két császár a két császári csónakon a Barbarossa-hidhoz, onnan pedig élénk beszélgetés közt a kastélyba ment, a hol megreggeliztek.

Szétvert szociálista gyűlés. Utrechtből táviratozzák, hogy ott a szociálisták gyűlése alkalmával zavargások történtek. A gyűlésen elhatározták, hogy a pénteken érkező két királyné bevonulásakor republikánus tüntetést rendeznek. Ezt megtudta a nép, megrogtanta a helyiséget, melyben a gyűlést tartották, bántalmazták a szociálista szónokokat és hármatal közülük súlyosan megsebesítettek. A szociálisták a szomszéd házakba menekültek, a fölzigatott néptömeg pedig elpusztította a szociálisták gyülekező helyét.

A koronázási jubileum.

A kivilágítás.

Az ezeregyedik legfényesebb éjszakája sem lehetett bővösebb és ragyogóbb, mint a milyen volt kedden este a főváros. A zuhogó eső daczára az esti alkonyat beálltával paloták és egyszerű házak ablakaiban kigyultak a gyertya lángok, fellobbantották a gázlámpákat, — izzoba jöttek a villamos lámpák, megvillantak a villamos reflektorok fénykévei, magásra csapódtak a gáz- és a magnézium fáklyák lángjai s nyolcz óra tájt már vakító fényben uszott a főváros.

A közönség tizezrével tódult az utcára, hogy megnézzék a kivilágítást, a melyhez fogható még nem volt Budapesten.

A mit a modern világítási technika kidöndöl, az mint alkalmazva volt itt.

A Gellérthegy ormán négy hatalmas villamos reflektor volt, a Mátyás-torony csucsán egy, az akadémia palotáján kettő, az Andrássy ut torkolatánál s a váci körút végpontján egy-egy. Volt továbbá a Ganz-gyár budai és és pesti telepein. A mozgatható fényszórók nappali világosságot árasztottak oda, ahová azokat forgatták. Fénysugaruk rendkívüli erős, intenzív volt s roppant távolságra elhatott.

Impozáns volt a három kivilágított diadalkapu, a központi személy pályaház, melynek összes körvonalai körülöfolyták a lángok, a börze-palota, a vigadó épület, a görög templom, a belvárosi főplébánia templom, gyönyörű transparentjével, a vámpalota, a kálvintéri szökőkút, színes izzó lámpáival, a vármegyeház, a régi és az új városháza s még számos középület.

Különösen érdekes volt a műgyetem és a természetrajzi intézet palotája, a deákteri evangélikus templom, melynek falmezőire mécesekből csináltak díszes alakzatokat s két óriási monogram-betűt.

A nemzeti muzeum rendkívüli káprázatos képet nyújtott. Az oszlopcarnok két olda-

még ilyen lövést soha sem láttam. Nézzétek csak az indiánokat, mennyire megvannak hatva, tetto hozzá.

A vadak félrebb léptek. Összedugták fejüket. S kezeikkel levegőbe mutogatva, hevesen beszélgettek. Majd időnként felénk pillantásokat vetettek felém. Nem találták természetesnek a dolgot.

En a lehető legközönyösebb arcot vágtam, mintha a lövést kutyába sem vettem volna.

Idő múlva a főnök nyergéhez ment, mely a kunyhó előtt volt ledobva, s abból egy pár, üvegyöngyökkel kihimzett, bőr bocskort keresztelt elő, hozzám hozva azt.

You swob?*) kérte a madarra mutatva, mig kezeivel valami fej levágás felét mutatott. Eleinte nem értettem mit akar; csak miután tovább kérdezősködtem, tudtam meg, hogy a madár fejéért nekem akarja adni a bocskorait.

— Yes, swob! válaszoltam, miután elvettem tőle a bocskort, melyeket arrapahoé nyelven woachenach-nak nevezett.

Little Bear bicskát rántott elő, s ügyes metszéssel lenyisszantotta a madár fejét.

A többi indiánok ezalatt felnyergelték a lovaikat, majd közelünkbe érve, a mint észrevettem, kissé remegve nyújtották bucsura kezeiket.

— Hatnatzéná! (Isten veletek jó barátok) köszöntek, mig én egészlen elcsodálkoztam e váratlan távozás felett. — A lövés nagyhatással lehetett reájuk, máskülönben még nem igen távoztak volna, de bevárták volna legalább a pazar estebédet.

Hirtelen távozásuknak nagyon meg örültem, mert az is csak a személyem iránti nagy tiszteletüknek volt a bizonyossága; mivel az indiánnak semmi sem imponál annyira, mint éppen a jó lövés.

Little Bear is erősen megrázta a kezemet, mielőtt felpattant volna a nyergébe. Majd

*) Na sváb?

lán két láng-piramis lobogott 1867—1892. évszámokkal. A főbejárat fölött a magyar korona, s a lépcsőre ki volt rakva: »Eljen a király« felirat. Az impozáns lépcső előtt az Arany-szobor talapzata görög oltárra volt átalakítva, melynek oszlopfoin áldozati lángok lobogtak.

Egészben véve a legragadóbb képet nyújtotta a korzó két parton fénylő házaival, a Dunán tündöklő monitoraival, a kivilágított láncz-hiddal s a villamos reflektorok által megvilágított ragyogó víztükörrel. A villamos reflektorok, különösen a gellérthegyiek, egyszerű-egyszer nappali világosságot árasztottak a korzónak amugy is fényben uszó házaira, melyek a budai váról nézve, örökké felejthetetlen látványt nyújtottak.

Budán a várban József főherceg, a honvédelmi miniszterium, a miniszterelnökség s a hercegprímás palotája volt kivilágítva. Ragyogó volt a krisztinavárosi Karácsonyi grófi palota, az Erzsébet körház s a távolról is fénylő lipótmezei örültek háza; kivoltak világítva az összes miniszteriumok, közhivatalok, a körházak, a hadtestparancsnokság épületei s ugy a pesti, — mint a budai oldalon levő kaszárnyák.

A főbb utakon a szakadó esőben tenger-nép járt-kelt s bámulta a fényes kivilágítást s várta ő felségét, a ki tervezett sétakocsizását meg is tette a kivilágított városban. A király Albrecht, József és József Ágost főhercegek, s a hadsegédek kíséretében nyitott udv. kocsikon hajtatott ki. Elöl ment a főpolgármester és hátul a főkapitány kocsija. Legelől és hátul lovas-rendőrök vágattak. A király az Albrecht-uton, a lánczhidon, Mária-Valéria-utcán, Ferencz József-rakparton, a vámház, muzeum és Károly-köruton rohogott végig a fűd-utczáig, — hol azután visszatért Budavárába.

Utközben a nép harsány éljenzéssel üdvözölte az uralkodót, aki nyájasan köszöntgetett jobbra-balra.

A királyt igen meglepte a nagyszerű kivilágítás s budai palotájának erkélyéről hosszsan nézte az örömben, ünnepi fényben uszó fővárost. Mivel a rossz idő miatt a körseta nagy része elmaradt, az Andrássy-uton, kör-uton és kerepesi-uton roppant tömeg várta a királyt, mely csak 11 óra felé kezdett oszlani.

Egész délután azt hitte mindenki, hogy a tűzijátékot elmossa az eső s így az nem tartatik meg. De 10 óra tájt magasra röppenő rakéták jelezték a tűzijáték kezdetét. A lánczhidi rakéták elromlottak s így csak a dunai monitorok rakétái és a gellérthegyiek kerültek sorra.

a vágató lovasok sötét alakját a hegyek meszeze kéklő ormói fedték el.

Hetek múlva egy bizonyos trapper tért be hozzám, az öreg »Old Jack«.

Nagyon rokonszenveztem ez öreg, deres haju fickóval, kinek elbeszélései mindig érdekesek, humorosak voltak, bár csak ritkán szánta rög magát a beszédre.

De ma Old Jack igen jó hangulatban volt. Miután köszöntöttük egymást, a jó öreg folyton kacagva tetőtől-talpig megvizsgált.

— Wa's the mater?*) kértedem tőle.

— A Bighorn Mountains leghiresebb emberét bámulom; nekem legalább úgy mondták az indiánok, hogy kegyelmed volna az, választotta erős hangsúlyozással.

— Nem értelek, szólottam fejemet rázva.

— Ez embereknek mégis igazuk van. Csakugyan oly sárگا vagy, mint a sáfrány, folytatta tovább.

En ugys hosszabb ideig Dél-Amerikában tartózkodván májbajos lettem, s ebből származott sárگا színem.

— Igazán találó nevet választottak! Mégis csak értelmes emberek ezek, beszélt a trapper tovább, és ha —

— De most már azt mondom, hogy világossabban beszélj, szóltam közbe türelmetlenül. Mert már így is majd megöl a kíváncsiság!

— Jó! Hát hall! Ne hogy valami-keppen a nagy, kíváncsiság miatt bajod esék, kacsingatott az öreg. Ép most jövök a Crow-indiánoktól, a kik a Shoshonees-ektől, s ezek ismét az Arrapahoés indiánoktól hallották, hogy te a levegőből, körülbelöl 1000 yard magasságból egy madárt löttél le, és hogy a golyód ép a madár fejét roncsolta szét. Most aztán azt állítják az emberek: kik leirhatatlan módon félelek tőled, hogy a te szemed olyan éles mint a sasé. Sőt neved, »Yellow eagle« (Sárگا sas) melyet különben ők adtak neked már minden törzs körében jól ismert, és tisztelt.

*) Mi bajod?

Sűrű egymásutánban sütögtették el a röppentyűket, melyek az eső idő mellett is fényesen voltak láthatók. Ágyudőreijhez hasonlító durranással járt mindenik röppentyű föleresztése.

A sorrend az volt, hogy felváltva a Gellérthegyről és a monitorokról sütöttek el egy egy röppentyűt s a magasban tündöklő napok, csillagok, susterő fénykévek voltak láthatók. — A közönség lelkesen megéljenzett minden káprázatosabb rakétát. A tűzijáték háromnegyed 11-ig tartott, de a közönség csak éjfel tájban kezdett hazatakarodni a fényesen kivilágított utcákból.

Ő felsége a király Szapáry Gyula gróf miniszterelnökkel közölte, hogy péntek estére tervezett visszautaztatását Bécsbe az éj későbbi órájára tette át, hogy megtekinthesse és fogadhassa a fővárosi polgárság fáklásmenét. Ennek következtében a fáklásmenetet pénteken este, fél 9 órakor kezdődőleg, mindenestre megértik, még kedvezőtlen időjárás esetén is.

A jubileumi ünnepségek tegnap érték el a kulminációt, midőn a király a törvényhozás két házát, a törvényhatóságok és testületek küldöttségeit fogadta. A fogadtatás előtt isteni tisztelet tartatott a budai vár helyőrségi templomában, mely alkalommal Vaszary hercegprímás oly emelkedett szellemű és oly nemzeti érzéstől áthatott vallásos és politikai beszédet intézett a királyhoz, hogy nemcsak e napnak kiváló eseménye volt, hanem a jubileumi ünnep történelmi jelentőségétől elválaszthatlan fog maradni.

Rendkívüli fényes közönség gyűlt össze a helyőrségi templomban s az isteni tisztelet végezte után onnan történt a felvonulás a királyi palotába. A fogadtatás kezdete 12 óra körül kezdődött, de az óriási kocsisorlódások miatt csak félegyre érhetek véget az érkezések. A királyi palota egész feljárója és termei, sőt folyosói is annyira megteltek diszruhás tisztelgőkkel, hogy időbe került, míg az együvé valók sorakozhattak.

A király először a főrendiház tagjait fogadta és a főrendiház elnökének beszédére a király azt a rendkívüli fontosságú nyilatkozatot tette, hogy bizalmában az ősi erényhez, mely bizalom érzetében 25 év előtt megkoronáztatta magát a nemzet által, e 25 év alatt soha meg nem csatlakozott. Óriási lelkesedés tört ki a főrendek ajkán a királyi nyilatkozatok hallatára.

Nem kevésbé lelkes volt a képviselőház fogadtatása. A fogadtatásra minden párt tömegesen jelent meg. A nemzeti párt, a függetlenségi párt éppen úgy, mint a szabadelvű párt. A nemzeti pártiak gr. Apponyi Albert körül

Ez egyetlen lövés megállapította híremet. Vad szomszédaim amennyire tiszteltek, annyira féltek is tőlem. Sőt később, mikor életmet védelmeztem e vérszomjas vadak ellen, csakugyan példákkel bebizonyítottam nekik, hogy nem hiába neveztek el: Yellow eagle-nek.

Fordította: Pálfi Mór.

A SÍRKERT-ÓR.

— Regény Mátyás király korából. —

Irtá: V. Csáki Karolina.

(Folytatás.)

— Ah, asszonyom! Erzsébet asszonyunk megölt a sorsom fölfedezését! Pedig ez emlék hol lételenek megmondása titkaim nagy részét magában rejti.

— Nagy Isten! — kiálta a nő, fejét vánkosaiba rejtve, s zokogott. Nehány percz múlva a cselédeknek távozást intve, kéré Etelkáját, zárja be az ajtót!

Etelka bámulva meglevé.

— Ha nyilvánitom — mondá ágyában fölemelkedve a nő, mialatt halvány arcát lázas pír futá át — hogy e felkereszt, melyet kegyed nyakán visel, sajátom: még akkor sem beszél el, mint jutott ennek bírásához?

— Sajátja? kérde Etelka sejtelenül, reszketve az egész lényén előmlő titkos örömtől. Sajátja? Oh bizonyítsa be, kérem!

Ilona kihuzta kebléből a másik felkeresztet, s összeilleszté reszkető ujjával, mely műtét sikerülte után Etelkára függeszté könnyes szeméit. Itt van, oh ez az! ez az! Hol vetted ezt leányka?!

— De hát ön kitől nyerte e felkeresztet, asszonyom?

— Kitél? Ah, az én kedves férjemtől, Hegyesváry Tivadartól! s visszahaanyaltott az ágyba.

— Anyám! Anyám! sikolta Etelka, és hangos zokogással a nő keblére borult. En vagyok a te Etelka leányod!

A nő nem szólhatott; a véletlen öröm csaknem megnémítá ajkait. Mig végre átölelte

sereglettek ott voltak: gr. Wenckheim Frigyes, gr. Esterházy Mihály, gr. Bethlen Gergely, gr. Bethlen Gábor, Purgly János, Deesy Zoltán, Ugron Zoltán, Bernát Béla, Drakulits Pál, gr. Zselénszky Róbert, ifj. Ábrányi Kornél és mások. A függetlenségi pártból jelenvolt: Polonyi Géza, Justh Gyula, Meszlényi Lajos stb. A 48-as pártból: Ugron Gábor, Polló Lajos, Bartók Lajos, stb. A szabadelvű hárt nagy tömegében látni lehetett: gr. Károlyi Istvánt, a négy Tiszát és a kormánypart csaknem összes korifeusait.

A mint a király kilépett szobájából, hoszszas és szünni nem akaró éljenzéssel fogadták őt az egybegyűlt képviselők. A király láthatólag kellemesen volt meghatva az őszinte és igaz szeretet lelkesedésétől. A királyi válasz is, melyet ő Felsége br. Bánffy Dezso údvözlő beszédére mondott, folyton zajos éljenzések által szakított meg. A király nyilatkozatai egytől-egyet a nemzet szívéből voltak véve és igazi fejedelmi jószág, bölcsesség és a pártok felett álló királyi objektívus nyilvánult azokban. Kiemelte a király, hogy ha a pártok a trónt és a hazát különböző utakon is kívánják szolgálni, de a trón iránti hűségben és hazaszeretben mindnyájukat egynek tekinti. E nagyszerű nyilatkozat óriási lelkesedést idézett elő. Ezután következett a törvényhatósági küldöttségek fogadtatása és megható volt látni, a mint a fényes diszruhák között az egyszerű földmivesek mezei viseletükben, lobogó ing és fehér vászon lábravalóban járultak a király elé. Mindez elragadó, felemelő és felejthetetlen volt.

Ujdonságok.

A báránfi ügy politikai oldala.

Eddigél se a világi, se az egyházi sájtóban nem akadt egy hang sem, mely a Dávidházy János esperes eljárását a báránfi lélkés választási ügyben helyeselte volna. Csak a »Debreceeni Protestáns Lap« képez kivételt, mely legközelebbi számában ha nem is védelmezi, legalább nentegeti az esperes eljárást s hogy az ügy annyira elmergesedett, azért minket szeretne felelősökké tenni, mint a kik — a »D. P. Lap« állítása szerint — »I z i t ó« cikkekkel irtunk a báránfi ügyben. Hátha az a hang, melyet mi egy nagy igazságtalanság megbélyegzésére használtunk, lázító hang: akkor mi büszkén nevezük magukat lázítóknak! Lelkiismeretünk tiszta, nem úgy mint azoké, a kik egy népes egyházközösgét a kétségbeesésbe hajszoltak! De nem poleimizálunk a »D. P. Lap«-pal, ninc nekünk arra semmi szükségünk. Mi vádoltunk és bizonyítottunk a Dávidházy esperes által megerősített bizonyítványt. Az olvasó közönség ítél s a közvélemény elmarasztalta Dávidházy Jánost. Ezen ítélet ellen nincs felelkezés! A »D. P. Lap« közleményének mégis van egy passzusa, melyet nem hagyhatunk megjegyzés nélkül. E passzus így hangzik: »Hiszen tudja mindenki, hogy a »Debreceen« szerkesztője nagy fölundultságának oly politikai termé-

leányát, s a mult keservek könyei összefolytat a jelen édes öröm könyveivel!

Másnap Bertalan kíséretében, egy utazó kocsiban elindultak.

A kocsit után tüzes vérémén baktatott, horkantva haragjában, hogy nincs hátán lovagja. Ez a deli amazon volt, Etelka, ki átöltözködve anyja mellett ült a kocsiban.

Melyik hölgy ne lett volna szerelmes a hódító báju ifju vadászba — ha így őt megpillanthatá? Bertalan szíve úgy dobogott hataatlan örömben, s mivel a család titkai ugy is tudta, Etelka kilétét is fölfedezé előtte Ilona.

— Csak őt, csak őt még egyszer ölelhetném — sohajtott zokogva — kit oly borzasztó tette kényszerített miattam szenvedett fájdalmat!

Etelka vigasztaló anyját, s még többször is ismétlé annak kívánatára a búkfalvi szomorú események menetét.

XLVIII.

A nagyszerű vadászat egyik Rozgonyi jóságán tartatott, hol a korban magyar ifjaink jelesbjei a kedvelt ifju király körül sereglenek. Rozgonyi lakóvára dusan fel volt szerelve mindennel a vendégek eláthatására; sem kényelem, sem az élvezetek többféle nemeiben hiányt nem szenvedtek. Már két nap óta folyt a vadászat, midőn estefelé Ilona is behajjított a vendégszerető családliai kapuján. Szép két leányka futott Ilona eleibe, kit már regóta ismertek, mivel Budán gyakran találkoztak egymással az udvarnál. A két ifju hölgy azt vélték, hogy Etelka férfi, első tekintetre sötét pír borítá arcukat. Később midőn megtudták kilétét és szomorú sorsát, barátnői érzellemmel ölelték s csókolták. Megértvén Etelka, hogy holnap délutánig nem jöhet a király vissza a vadásztereggel, hogy kint az erdőben estebédnek: nyugtalan lett anyjával együtt. A következő éjjel ismét nem jött alam szemeire, s korán reggel felöltözködve vadászruhába, fegyvereibe, Bertalant magához inté. Nyergeld lovanat, kedves öregem, én kimegyek az erdőbe;

